
[2021-15-RE](#)

Causa 2021-15-RE

(*Rubio García c/ Principat d'Andorra*)

Número de registre 74-2021. Recurs d'empara

Sentència del 19 d'abril del 2021

BOPA núm. 48, del 28 d'abril del 2021

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 10 de febrer del 2021, per la representació processal del Sr. Daniel Rubio García, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 19 de gener del 2021, dictat per la Batllia de Guàrdia (Penal), i, contra l'aute del 27 de gener del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment d'*habeas corpus*, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a la defensa i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari la vulneració dels drets esmentats. També sol·licita que mentre es tramiti aquest recurs s'acordi la posada en llibertat immediata del recurrent, atenent el greu perjudici que aquesta situació li està ocasionant;

Vista la Constitució, especialment els articles 9, 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 17 de febrer del 2021 que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, aquesta causa;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 9 de març del 2021, pel Ministeri Fiscal;

Vistes les conclusions formulades dintre de termini per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Joan Manel Abril Campoy;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 27 de juliol del 2020, el Tribunal de Corts va dictar una sentència mitjançant la qual condemnava el Sr. Daniel Rubio García com a còmplice dels Srs. Sergio Rubio García i Marc Alves Merelas en la comissió d'un delictes major d'importació de marihuana en gran quantitat per a tràfic d'estupefaents a la pena de 2 anys de presó i al pagament d'una multa de 10.000,00 €.

1.2. El 4 de setembre del 2020, la representació processal del Sr. Daniel Rubio García va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta sentència.

1.3. El 7 d'octubre del 2020, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què, entre d'altres, acordava la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'apel·lació per tal com havia estat presentat fora de termini.

El 19 d'octubre del 2020, el Tribunal de Corts va dictar un aute de fermesa i d'execució de la condemna, ordenant l'ingrés immediat del recurrent a la presó i requerint el pagament de la multa imposada.

1.4. El 22 d'octubre del 2020, la representació processal del recurrent va formular un incident de nul·litat d'actuacions per tal com considerava que s'havien vulnerat els seus drets a la jurisdicció, a la defensa i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

1.5. El 7 de desembre del 2020, la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat esmentat i va confirmar el seu aute d'inadmissió a tràmit del recurs d'apel·lació.

1.6. La representació processal del recurrent va interposar un recurs d'apel·lació contra l'aute del 7 de desembre del 2020, que va ser desestimat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia mitjançant un aute del 14 de gener del 2021, posteriorment esmenat per un error material, el 18 de gener del mateix any.

1.7. El 28 de gener del 2021, la representació processal del Sr. Daniel Rubio García va interposar un recurs d'empara contra els autes que s'acaben de ressenyar de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a la defensa i

al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució (causa 2021-10-RE).

1.8. Paral·lelament al procediment que s'acaba d'exposar, la representació processal del Sr. Daniel Rubio García havia formulat davant el batlle de guàrdia la petició verbal d'habeas corpus, la qual va ser desestimada, mitjançant un aute del 19 de gener del 2021.

1.9. Després de formular apel·lació contra aquesta desestimació, el 27 de gener del 2021, el Tribunal de Corts va dictar un aute en què desestimava aquest recurs i confirmava l'aute del batlle de guàrdia declarant conforme a dret la seva privació de llibertat.

1.10. El 10 de febrer del 2021, la representació processal del Sr. Daniel Rubio García va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 19 de gener del 2021, dictat per la Batllia de Guàrdia (Penal), i, contra l'aute del 27 de gener del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment d'habeas corpus, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a un procés degut, a la defensa i al recurs, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, així com del dret a la llibertat, reconegut a l'article 9 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació del recurrent

- El recurrent considera que l'aute del 19 de gener del 2021, dictat per la Batllia de Guàrdia, i, l'aute del 27 de gener del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, vulneren el seu dret fonamental a la llibertat.

- En primer terme, denuncia que no existeix una resolució que acordi el seu ingrés a la presó, sinó que aquest es va fer mitjançant una ordre verbal del magistrat del Tribunal Superior de Justícia. Indica que el fet que un tribunal no comuniqui a un altre la interposició d'un recurs pot suposar un perjudici en relació amb la inadmissió d'aquest recurs. Afegeix que l'article 179 del Codi de procediment penal no inclou les resolucions verbals i exigeix que les resolucions han de contenir les signatures del batlle o dels magistrats com a requisit *ad solemnitatem*, sense que les previsions de la Llei 16/2020, del 4 de desembre, de noves mesures excepcionals i urgents i, en concret, el seu article 58 siguin aplicables. Assenyala que ni el secretari judicial, ni cap organisme jurisdiccional van acreditar prèviament la identitat dels intervinents en la videoconferència, ni el lloc, ni la data, ni el

sistema de videoconferència emprat.

- En segon terme, aquesta part considera que s'han vulnerat els drets fonamentals del lletrat amb afectació directa dels drets fonamentals del defensat. Exposa que va causar baixa mèdica el 10 de desembre amb motiu de la Covid-19 i la seva esposa, alhora companya de despatx, també va estar confinada i va causar baixa mèdica, i les seves baixes es van perllongar fins al 6 i al 5 de gener, respectivament. Aquesta baixa va provocar que només disposés de 4 dies hàbils, del còmput total per interposar el recurs contra la desestimació de l'incident de nul·litat, sense que es pogués substituir per algú del despatx.

Quant a la presentació d'altres escrits davant del Tribunal Superior de Justícia en el període esmentat, precisa que es tractava d'una altra causa diferent, en què la magistrada encarregada del cas, va informar que no es podia suspendre el termini perquè es tractava d'un recurs que afectava a la llibertat.

- En tercer terme, pel que fa a la vista oral, la decisió de no practicar-la és una decisió unilateral del magistrat competent i afegeix que el Ministeri Fiscal ha exposat les seves al·legacions en segona instància i que aquesta part no les ha pogut rebatre, perquè no se li'n va facilitar una còpia, de manera que s'ha vulnerat el seu dret a la defensa. Afegeix que el procediment ha de ser preferentment públic i oral (veg. l'article 86.3 de la Constitució), mentre que el Tribunal de Corts fa la seva tasca a "*porta tancada*" i a "*les esquenes*" del poble andorrà.

Quant als correus electrònics tramesos per aquesta part, considera que no es pot aduir que es tracti d'una nova incorporació per no tenir-los en compte, ja que la seva incorporació es va efectuar davant la Batllia de Guàrdia.

- Sustenta que els motius anteriors evidencien la vulneració dels drets fonamentals a la jurisdicció per manca de tutela judicial efectiva, al procés degut, a una decisió fonamentada en Dret, a la defensa i a tenir assistència tècnica d'un lletrat. I al·lega que també s'ha vulnerat el dret a la salut i al descans que, malgrat no ser drets fonamentals, es projecten en la vulneració dels drets fonamentals del client.

- I, en darrer terme, entén que s'ha vulnerat el seu dret a la llibertat derivada de la seva detenció il·legal. Sosté, a més, que si les anteriors infraccions no es consideressin per si mateixes com a una vulneració efectiva, sí que vulnerarien, no obstant això, el seu dret a la llibertat.

- Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada i que declari la vulneració dels drets esmentats.

2.2. Argumentació del Tribunal de Corts

- L'aute del Tribunal de Corts del 27 de gener del 2021, afirma que, al marge de les peticions ja manifestades pel recurrent verbalment, s'han afegit qüestions noves, com és, l'exigència d'una celebració prèvia de vista oral (article 11 de la Llei transitòria de procediments judicials), la qual no es precisa, ja que una interpretació sistemàtica del procés penal exigeix un tràmit d'audiència, però no de vista. I, en relació amb la petició d'incorporació d'un correu electrònic, sosté que aquest no

guarda relació amb aquest cas, afegint que no existeix cap obstacle per a la incorporació de procediments relacionats, atès que el recurrent n'és part.

- Quant al fons, després de referir la seqüència històrica dels fets esdevinguts i de les resolucions dictades, afirma que el Tribunal Superior de Justícia no executa les seves decisions, de manera que, una vegada inadmès a tràmit el recurs d'apel·lació interposat pel recurrent, la sentència del Tribunal de Corts havia esdevingut ferma i executiva, com així es va declarar en el seu aute del 19 d'octubre del 2020, mitjançant el qual s'ordenava l'ingrés a presó, aute que va ser degudament notificat al recurrent, acompanyat de l'altra lletrada del despatx que assegurava la seva defensa.

- Pel que fa a les irregularitats de l'aute del 14 de gener del 2021, dictat per la Sala Penal, el Tribunal de Corts destaca que la certificació de la secretària judicial d'aquella Sala dona fe de la deliberació i de la votació que s'hi conté.

- En darrer terme, precisa que les al·legacions de vulneració del dret al recurs i del dret a la tutela judicial efectiva en l'accés a la jurisdicció, del dret a la defensa per manca de contradicció i de publicitat i les vulneracions dels drets fonamentals del lletrat no tenen cabuda en el procediment d'*habeas corpus*.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal demana la desestimació d'aquest recurs d'empara, atès que l'aute del 27 de gener del 2021, dictat pel Tribunal de Corts, efectua una extensa i detallada recapitulació de totes les resolucions i actuacions des de la seva sentència del 27 de juliol del 2020, que condemna el recurrent, sense que es pugui adduir la inexistència d'una resolució judicial que ordeni el seu ingrés a la presó.

- Exposa que la pretesa vulneració dels drets fonamentals al·legada pel condemnat i pel seu lletrat, no tenen a veure amb el procediment d'*habeas corpus*, i alhora considera que el lletrat va disposar de temps suficient per interposar el recurs dins de termini.

- Respecte de la manca de vista oral, precisa que el recurrent i el seu lletrat van ser escoltats presencialment per la Batllia i que el tràmit de recurs s'ha complert degudament per escrit.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i que no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. Com a qüestió prèvia s'ha d'advertir que l'objecte del recurs d'empara se circumscriu en les sentències que desestimen, en fase de recurs, les demandes presentades en un procediment urgent i preferent, els autes que desestimen o inadmeten en fase de recurs els incidents de nul·litat o les resolucions judicials fermes dictades pel Tribunal Superior de Justícia (article 86 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional), a les quals hem afegit les resolucions judicials fermes dictades pel Tribunal de Corts, ja que aquestes també poden cloure la jurisdicció ordinària.

Això comporta que en aquest cas, l'objecte del recurs d'empara no pugui ser l'aute de la Batllia de Guàrdia i que s'hagi de limitar als pronunciaments continguts en l'aute del Tribunal de Corts del 27 de gener del 2021.

3.3. En primer lloc, el recurrent denuncia que no existeix cap resolució que acordi el seu ingrés a la presó, sinó que aquest s'ha fet mitjançant una ordre verbal del magistrat del Tribunal Superior de Justícia. Indica que el fet que un tribunal no comuniqui a un altre la interposició d'un recurs pot suposar un perjudici en relació amb la inadmissió d'aquest recurs. Afegeix que l'article 179 del Codi de procediment penal no inclou les resolucions verbals i exigeix que les resolucions han de contenir les signatures del batlle o dels magistrats com a requisit *ad solemnitatem*, sense que les previsions de la Llei 16/2020, del 4 de desembre, de noves mesures excepcionals i urgents i, en concret, el seu article 58 siguin aplicables. Assenyala que ni el secretari judicial, ni cap organisme jurisdiccional van acreditar prèviament la identitat dels intervinents en la videoconferència, ni el lloc, ni la data, ni el sistema de videoconferència emprat.

Aquest primer motiu del recurs no pot prosperar, atès que el recurrent va ser condemnat mitjançant la sentència del Tribunal de Corts del 27 de juliol del 2020; que seguidament el seu recurs d'apel·lació va ser inadmès per extemporani per l'aute del 7 d'octubre del 2020, dictat per la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia; i que l'aute del 19 d'octubre del 2020, dictat pel Tribunal de Corts, va declarar la fermesa de la seva sentència del 27 de juliol del 2020, i va ordenar l'ingrés a la

presó del condemnat. L'endemà, és a dir, el 20 d'octubre del 2020, es va notificar aquest darrer aute al recurrent, el qual va manifestar que ingressaria a presó el 26 d'octubre del 2020.

Una vegada desestimat l'incident de nul·litat contra l'aute del 7 d'octubre del 2020 de la Sala Penal -aute del 7 de desembre del 2020-, i inadmes a tràmit el recurs d'apel·lació contra aquesta desestimació de l'incident de nul·litat -aute del 14 de gener del 2021-, el recurrent va comparèixer de nou davant el Tribunal de Corts, i de conformitat amb l'aute de fermesa del 19 d'octubre del 2020 esmentat, es va requerir al recurrent per tal que ingressés a la presó el 19 de gener del 2021.

D'aquest relat històric dels fets, s'evidencia que el recurrent no ha ingressat a la presó en virtut d'una resolució verbal, sinó que ho ha fet d'acord amb la fermesa i l'executivitat de la sentència del Tribunal de Corts, declarades per l'aute del 19 d'octubre del 2020, degudament notificat al recurrent i a la seva representació lletrada.

D'altra banda, quant a l'aute del 14 de gener del 2021, dictat per la Sala Penal, aquest no és, segons el parer del recurrent mateix, objecte d'impugnació. Sí que ho va ser en el recurs d'empara 2021-10-RE i en aquell s'ha resolt al respecte, però simplement cal recordar aquí que la fedatària pública de la Sala Penal fa constar que la Sala ha deliberat i votat i que s'ha acordat la inadmissió del recurs d'apel·lació interposat, de manera que la fe pública abasta el sistema de deliberació i votació, sense que es pugui pretendre qüestionar, i sense cap connexió amb un eventual dret fonamental vulnerat, l'existència de la reunió, la identitat dels participants i els acords assolits.

3.4. En segon lloc, la part recurrent considera que s'han vulnerat els drets fonamentals del lletrat amb afectació directa dels drets fonamentals del defensat. Exposa que va causar baixa mèdica el 10 de desembre amb motiu de la Covid-19 i la seva esposa, alhora companya de despatx, també va estar confinada i va causar baixa mèdica, i les seves baixes es van perllongar fins al 6 i al 5 de gener, respectivament. Aquesta baixa va provocar que només disposés de 4 dies hàbils, del còmput total per interposar el recurs contra la desestimació de l'incident de nul·litat, sense que es pogués substituir per algú del despatx.

També afegeix que pel que fa a la presentació d'altres escrits davant del Tribunal Superior de Justícia en el període esmentat, es tractava d'una altra causa diferent, en què la magistrada encarregada del cas, va informar que no es podia suspendre el termini perquè es tractava d'un recurs que afectava a la llibertat.

Primerament, cal posar en relleu que, un cop més, el recurrent al·lega una vulneració continguda en un aute (el del 14 de gener del 2021, dictat per la Sala Penal) que no és objecte de recurs en aquest procediment, com ell mateix ha precisat i ha limitat en la primera pàgina del seu escrit de recurs.

No obstant això, tampoc es pot apreciar l'existència d'una vulneració del dret a un procés degut i del dret a la defensa pel fet que durant el termini per interposar el recurs, el lletrat es trobés de baixa mèdica, ja que, com han posat de manifest tant el Tribunal Superior de Justícia com el Ministeri Fiscal, el lletrat no es va trobar de baixa tot el període per interposar el recurs, sinó que li restaven quatre dies per fer-ho, destacant que aquest lletrat havia presentat altres escrits durant aquest període, entre els quals un escrit del 23 de desembre del 2020 en una altra causa diferent d'aquesta.

La possibilitat real d'interposar el recurs d'apel·lació dins el termini previst a aquest efecte –no ja en el recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Corts, sinó respecte del recurs contra l'aute que desestimava l'incident de nul·litat-, i el fet d'haver presentat altres escrits en unes actuacions diferents, comporta que no s'ha infringit el dret al procés degut ni tampoc el dret a la defensa, ja que el lletrat del recurrent hagués pogut interposar el recurs dins de termini i si no ho va fer, va ser per una causa que li és imputable.

3.5. Les consideracions anteriors impliquen que les vulneracions dels drets fonamentals que el recurrent denuncia no s'han produït, bé per la seva inexistència, ja argumentada, o bé per la seva manca de relació amb un procediment d'*habeas corpus*, objecte actual d'aquest recurs d'empara.

3.6. El recurrent al·lega també que pel que fa a la vista oral, la decisió de no practicar-la és una decisió unilateral del magistrat competent i afegeix que el Ministeri Fiscal ha exposat les seves al·legacions en segona instància i que aquesta part no les ha pogut rebatre, perquè no se li'n va facilitar una còpia, de manera que s'hauria vulnerat el seu dret a la defensa. Afegeix que el procediment ha de ser preferentment públic i oral (veg. l'article 86.3 de la Constitució), mentre que el Tribunal de Corts fa la seva tasca a "*porta tancada*" i a "*les esquenes*" del poble andorrà.

Afegeix igualment que pel que fa als correus electrònics tramesos per aquesta part, considera que no es pot adduir que es tracti d'una nova incorporació per no tenir-los en compte, ja que la seva incorporació es va efectuar davant la Batllia de Guàrdia.

Ara bé, l'exigència de publicitat i la preferència per l'oralitat que estableix l'article 86.3 de la Constitució en relació amb els procediments penals, s'ha respectat en aquest procediment d'*habeas corpus*. Així, davant de la presencialitat de la primera instància, l'article 11 de la Llei transitòria de procediments judicials no conté una exigència de vista oral en segona instància, sinó que, davant l'exigència de l'oralitat i de la presencialitat davant la Batllia (veg. l'article 13 de la Llei esmentada), l'article 11 exigeix que "*Contra l'aute es pot interposar recurs en un termini de dos dies davant el Tribunal de Corts. El magistrat designat ha de resoldre en el termini de cinc dies amb l'audiència prèvia de les parts*".

L'audiència prèvia de les parts no significa necessàriament la celebració d'una vista oral o pública, sinó que les parts han de tenir coneixement del recurs prèviament a la seva resolució, i d'aquí que s'hagi donat trasllat del recurs interposat pel recurrent al Ministeri Fiscal, mitjançant una providència del 22 de gener del 2021, per tal que informi al respecte. Aquesta interpretació de l'article 11 de la Llei transitòria de procediments judicials, efectuada per l'òrgan jurisdiccional penal, no és contrària a la lògica o a la raó, ni es pot entendre que vulneri la preferència de l'oralitat, atès que en aquest supòsit el legislador andorrà, per la fase de recurs, només ha exigut audiència prèvia, alhora que l'absència de vista oral no significa que no es respecti la publicitat del procediment, ja que aquesta és sinònim de transparència i que en qualsevol moment les parts puguin conèixer l'estat de les actuacions. Allò que es prohibeix és la clandestinitat i, en aquest cas, malgrat les asseveracions del

recurrent, el procediment davant el Tribunal de Corts ha estat públic i s'ha desenvolupat de manera conforme a les exigències de l'article 86.3 de la Constitució i de l'article 11 de la Llei transitòria de procediments judicials.

Respecte dels correus electrònics, al marge de la discussió sobre si procedia o no la seva incorporació a les actuacions, negada aquesta pel Tribunal de Corts, el cert és que la seva incidència esdevé nul·la en relació amb una possible vulneració de drets fonamentals en aquest procediment, atès que fan referència a un altre procediment penal.

3.7. En darrer terme, el recurrent entén que s'ha vulnerat el seu dret a la llibertat derivada de la seva detenció il·legal. Sosté, a més, que si les anteriors infraccions no es consideressin per si mateixes com a una vulneració efectiva, sí que vulnerarien, no obstant això, el seu dret a la llibertat.

De les consideracions anteriors es desprèn, d'una banda, que no existeixen les vulneracions dels drets fonamentals del recurrent, ni les del seu lletrat, tal i com s'ha raonat a bastament en els precedents fonaments de dret. I, d'altra banda, cenyint-se a l'àmbit objectiu d'aquest recurs d'empara, el qual deriva d'un procediment d'*habeas corpus*, no es pot apreciar la vulneració del dret a la llibertat (article 9.1 de la Constitució), ni del procediment específic (article 9.3 de la Constitució) que possibilita que tot detingut pugui acudir a l'òrgan judicial per tal que aquest es pronunciï sobre la legalitat de la seva detenció.

Aquest Tribunal no aprecia que l'ingrés a la presó del recurrent es pugui considerar contrari als drets que la Constitució i les lleis garanteixen, i considera que s'han respectat les formalitats i els requisits legals en la matèria (article 6, apartats a) i d) de la Llei transitòria de procediments judicials). Així, una vegada inadmès el recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Corts i declarada la ferma i l'executivitat de la sentència condemnatòria, l'ingrés a la presó era procedent, afegint que l'acte de ferma del 19 d'octubre del 2020 va ser notificat al recurrent i a la seva representació lletrada. I una vegada inadmès el recurs d'apel·lació contra la desestimació de l'incident de nul·litat, el 18 de gener del 2021 es va requerir al recurrent per ingressar a la presó. Com s'ha raonat, anteriorment, l'ingrés a la presó no s'ha produït arran d'un ordre verbal, sinó que es van respectar les exigències i les formalitats exigides per a la privació de la llibertat d'una persona condemnada.

3.8. La desestimació d'aquest recurs d'empara implica en matèria de costes processals (veg. l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) la imposició de les costes generades al recurrent.

Decisió:

En atenció a tot això que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

Ha decidit:

1. Desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal del Sr. Daniel Rubio

García contra l'acte del 19 de gener del 2021, dictat per la Batllia de Guàrdia (Penal), i, contra l'acte del 27 de gener del mateix any, dictat pel Tribunal de Corts, en el marc del procediment d'*habeas corpus*.

2. D'acord amb l'article 92.4 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, imposar a la part recurrent les costes processals derivades de la desestimació del seu recurs d'empara.

3. Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al *Butlletí Oficial del Principat d'Andorra*.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Daniel Rubio García, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 19 d'abril del 2021.

Josep-D. Guàrdia Canela
President Vicepresident

Jean-Yves Caullet

Joan Manel Abril Campoy Dominique Rousseau
Magistrat Magistrat